

Sygnatura akt II AKa 257/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Marian Baliński

Sędziowie: SA Jacek Błaszczyk (spr.)

del. SO Barbara Augustyniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale: Haliny Tokarskiej, Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r.

sprawy

T. K.z art. 148 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 4 września 2015 r., sygn. akt II K 41/15.

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. – Kancelaria Adwokacka w S. filia w G., kwotę 890,11 (osiemset dziewięćdziesiąt 11/100) złotych tytułem opłaty za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu przed sądem II instancji;
3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSA Marian Baliński

SSA Jacek Błaszczyk del. SSO Barbara Augustyniak

Sygn. akt II AKa 257/ 15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Płocku, w sprawie II K 41/15, orzekł:

I. oskarżonego **T. K.** uznaje za winnego tego, że w nocy z 22/23 października 2014 r. w Ż. w samochodzie marki M. nr rej. (...) na parkingu przy ul. (...) działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia L. K. zadał mu trzy uderzenia nożem powodując: ranę kłutą klatki piersiowej zlokalizowaną po stronie lewej w rejonie linii pachowej przedniej na wysokości VIII międzyżebra z uszkodzeniem tkanki podskórnej, mięśni międzyżebrowych i górnej powierzchni lewej kopyły przepony, ranę kłutą brzucha z uszkodzeniem tkanki podskórnej, mięśni, otrzewnej ściennej oraz krezki jelita cienkiego i korzenia krezki jelitowej oraz ranę kłutą klatki piersiowej zlokalizowaną w zakresie przedniej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej z uszkodzeniem tkanki podskórnej, mięśni, żebra IV-go, śródpiersia,

worka osierdziowego i przedniej ściany serca skutkujące wynaczynienie 300 ml. krwi do worka osierdziowego i 1400 ml. krwi do lewej jamy opłucnowej skutkujące wystąpienie wstrząsu krwotocznego, a w konsekwencji śmierć L. K., co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje go na karę 8 lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego T. K. kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 października 2014 r.;

III. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wykonywanie wobec oskarżonego T. K. kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym stosującym system terapeutyczny dla osób uzależnionych od alkoholu i narkotyków.

Ponadto sąd rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który podniósł zarzut w zakresie wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności - uznając, iż jest ona, jego zdaniem, rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., albowiem nie zastosowano nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Skarżący wniósł o złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 6 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do ziszczenia się względnej przesłanki odwoławczej określonej w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd pierwszej instancji przedstawił kompletny katalog okoliczności łagodzących i obciążających oskarżonego. Sąd a quo podkreślił, że orzekając karę pozbawienia wolności w najniższym progu ustawowego zagrożenia (uzasadnienie – s. 4 - 6) należało mieć na uwadze niewątpliwy fakt podjęcia przez pokrzywdzonego w samochodzie względem oskarżonego zachowania o podłożu seksualnym (homoseksualnym), które to działanie stanowczo nie zostało zaakceptowane przez T. K.. Jednakże same ustalenia sądu meriti o zrealizowaniu przez oskarżonego znamion zbrodni zabójstwa w jej typie podstawowym (art. 148 § 1 k.k.) nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości. Żadne okoliczności nie zostały pominięte przez Sąd Okręgowy, a które to okoliczności są relewantne w aspekcie sądowego wymiaru kary i przeciwne w tym zakresie stanowisko apelującego w żadnym razie nie potwierdziło się. Nie było, zdaniem także sądu ad quem, przesłanek do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd uwzględnił zachowanie oskarżonego tuż po zdarzeniu i zaznaczył, że z własnej woli podjął starania - jak to ujęto - „jakby chciał odwrócić bieg zdarzeń”. W tym aspekcie zarzut obrony (apelacja – s. 2) okazał się całkowicie chybiony. Ponadto zasadnie zastosowano art. 62 k.k., gdyż istotnie T. K. winien odbywać karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym dla osób uzależnionych od środków psychoaktywnych (alkoholu i narkotyków).

Mając powyższe na uwadze, nie znajdując również podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia z urzędu, zaskarżony wyrok na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymano w mocy.

O opłacie na rzecz obrońcy za czynności podjęte z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy obowiązujących przepisów prawa - w tym stawek adwokackich i zasądzona łącznie kwota 890,11 złotych odpowiada wkładowi jego pracy i uwzględnia również koszty związane z dojazdem adw. J. Z. z G. do Ł. na rozprawę odwoławczą.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem Apelacyjnym. T. K. nie posiada bowiem majątku i pozostawać będzie w wieloletniej izolacji.